

Arrest

nr. 29 323 van 29 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 20 oktober 2008.

Gelet op het arrest nr. 25 408 van 30 maart 2009 waarbij de behandeling van de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. STEURS, die loco advocaat D. DRION verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 juni 2003 toe in België en diende op 16 juni 2003 een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 juli 2003 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 oktober 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State die bij arrest van 19 april 2007 werden verworpen.

1.4. Op 2 juni 2004 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die werd aangevuld via brieven van 24 september 2006, 29 oktober 2007 en 11 januari 2008.

1.5. Op 19 juli 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.6. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 12 oktober 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. De gemachtigde van de minister verklaarde de in punt 1.4. vermelde aanvraag op 6 juni 2008 onontvankelijk. Verzoeker werd op 20 oktober 2008 van deze beslissing in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.8. Tegelijk met de eerste bestreden beslissing werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan eveneens op 20 oktober 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 16.06.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse lessen heeft gevolgd, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, vele sociale contacten heeft opgebouwd en vele getuigenverklaringen en steunbetuigingen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 16.06.2003 werd afgesloten op 14.10.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 16.10.2003. Vervolgens diende betrokkene een tweede asielaanvraag in op 19.07.2007, die werd afgesloten op 07.02.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tijdens de periode tussen beide asielprocedures verbleef betrokkene op illegale wijze in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure — namelijk vier maanden voor de eerste procedure en iets minder dan zeven maanden voor de tweede procedure — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij hulpbehoefig is daar hij vreest het slachtoffer te worden van politieke afrekeningen indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor afrekeningen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt verzoeker geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Afghanistan en de bijgevoegde informatie vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.

Ook wat betreft de termijn van de behandeling van de aanvraag tot regularisatie volgens de wet van 15.12.1980 dient vermeld te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, de betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook."

De tweede bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Demeure dans le Royaume au delà du délai fixé conformément à l'article 6 ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé (Loi du 15.12.80 – Article 7, al. 1, 2°).

L'intéressé n'a pas été reconnu réfugié par décision de refus de reconnaissance du Conseil du Contentieux des Etrangers en date du 07.02.2008."

2. Over de rechtspleging.

2.1. De Raad stelt vast dat onderhavig beroep in eerste instantie toebedeeld was aan een Franstalige kamer van de Raad van State. Uit het ontvangstbewijs, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij op 20 november 2008 kennis kreeg van het door de verzoeker ingediend verzoekschrift. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij op 21 januari 2009 een nota met opmerkingen heeft neergelegd, daar waar de laatste nuttige dag om deze neer te leggen 28 november 2008 was.

2.2. Daar de (Franstalige) nota met opmerkingen van verweerder van 21 januari 2009 niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet, diende deze nota overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid, van dezelfde wet ambtshalve uit de debatten geweerd te worden. Dit is echter niet gebeurd, omdat bij arrest nr. 25 409 van de Raad van 30 maart 2009 de zaak toebedeeld werd aan een Nederlandstalige kamer. Dit gegeven en het gegeven dat de griffie van de Raad verwerende partij opnieuw uitnodigde om binnen een nieuwe termijn een nota met opmerkingen neer te leggen, kan er echter niet toe leiden dat de verwerende partij haar oorspronkelijke nalatigheid kan rechtzetten. De rechtsgeldigheid van de op 4 mei 2009 ingediende (Nederlandstalige) nota met opmerkingen mag er niet toe leiden dat de verwerende partij een nieuwe kans krijgt om haar argumentatie opnieuw in het geding te brengen. De Raad laat de uiteenzetting in de nota met opmerkingen van 4 mei 2009 dan ook buiten beschouwing. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de *paritas armorum* (wapengelijkheid van de partijen).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

“L'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'Homme et des Libertés fondamentales consacre le principe du droit au respect de la vie privée et familiale de toute personne.

En l'espèce, à la lecture des pièces introduites par le requérant à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 alinéa 3, il y a lieu de remarquer que le requérant justifie d'une parfaite intégration en Belgique.

La décision attaquée y fait d'ailleurs référence puisqu'elle mentionne les cours de français suivis, les cercles d'amis et de connaissances établies, les nombreux contacts sociaux ainsi que les nombreuses déclarations de témoins et déclarations de soutien, dont peut se prévaloir le requérant. Cependant, la décision attaquée considère que ces éléments ne justifient pas que la demande d'autorisation de séjour soit introduite depuis la Belgique.

Or, ces documents établissent à suffisance l'existence d'une vie privée du requérant en Belgique, vie privée qu'il y a lieu de respecter ou à tout le moins de prendre en compte dans le traitement de la demande d'autorisation de séjour formulée par le requérant.

Le requérant était dès lors tout à fait admissible à introduire sa demande d'autorisation de séjour depuis la Belgique.

Le requérant tient également à souligner que la partie adverse semble abonder incidemment en ce sens puisque dans le corps même de la décision attaquée, la partie adverse fait état de ce que les éléments produits peuvent être éventuellement examinés sur pied du nouvel article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980. »

3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM laat staten die partij zijn bij het EVRM toe de erkenning van het recht op privé- en gezinsleven te onderwerpen aan formaliteiten in het kader van de ordehandhaving. Staten behouden immers het recht om de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en hiertoe nadere voorwaarden te bepalen. De inbreuk op het privéleven mag niet disproportioneel zijn aan het gestelde doel. Dit veronderstelt een afweging tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, trekt de bestreden beslissing niet in twijfel dat verzoeker een privéleven op Belgisch grondgebied onderhoudt, maar acht zij deze elementen onvoldoende om het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de burgemeester te rechtvaardigen: *“Het feit dat betrokkene sinds 16.06.2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse lessen heeft gevolgd, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, vele sociale contacten heeft opgebouwd en vele getuigenverklaringen en steunbetuigingen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend.(...) De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid die toelaat de aanvraag in België in te dienen (cfr. RvS 19 oktober 2006, nr. 163 817).

3.3. Artikel 8 EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om een door een vreemdeling gemaakte keuze van verblijfplaats te respecteren en aan het aldaar ontwikkeld privéleven gevolg te geven door het verstrekken van een verblijfsmachtiging. (cfr. RvS 4 maart 2002, nr. 104 270; EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)).

3.4. De Raad merkt nog op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat de gemachtigde van de minister in de beslissing zelf aangeeft dat de elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek op grond van (nieuw) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar (oud) artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Attendu que l'article 7 alinéa 1 de la Loi du 15 décembre 1980 énonce: (...).

Cet article permet au Ministre de la Politique de Migration et d'Asile ou à son mandataire de prendre un ordre de quitter le territoire à l'encontre d'une personne. Cependant, cet article énonce que cet ordre de quitter le territoire doit stipuler une « date déterminée » à laquelle une personne devra avoir au plus tard quitté le territoire.

Or, en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant ne contient aucune date déterminée, il y a donc violation d'une formalité essentielle prescrite par l'article de la loi du 15 décembre 1980, d'une condition erronée par celui et l'ordre de quitter le territoire attaqué est dès lors illégal et devra être annulé.”

3.6. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten.”

3.7. De Raad stelt met verzoeker vast dat op het betekende document conform het model van bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geen exacte datum vermeld is waarop verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

3.8. De Raad merkt echter op dat het hier kritiek betreft op een akte van betekening, met name op een nalatigheid van de beambte van de gemeente Soumagne. Deze kritiek brengt de rechtmatigheid van de bestreden beslissing zelf niet in het gedrang (RvS 8 oktober 2002, nr. 111 140). Uit de beslissing van de gemachtigde van de minister, waarvan een afschrift, blijkens de bijlagen bij het inleidend verzoekschrift, in het bezit was van de verzoekende partij, staat trouwens duidelijk te lezen met betrekking tot het bevel: *“(…) par laquelle lui est délivré l'ordre de quitter le territoire dans les 30 (trente) jours après la notification.”* Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat hij niet op de hoogte kon zijn van de in artikel 7, eerste lid vermelde einddatum.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.9. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA